

K jejímú úžasu – ale spolu s úžasem ji polila ledová hrůza – nebylo slyšet žádný pohyb ani šramot z kuchyně. V tu chvíli se jí s rozechvívající úzkostí připomněl nezřetelný obraz neznámého muže ve volném tmavém kabátě, jehož viděla, jak se krade v šerém světle lampy a až tuze sebestě sleduje počínání jejího pána: ostře si teď vyčítala, že ať už měla jakkoli naspěch, neřekla o tom podezřelém zjevu panu Marrovi. Ubohé děvče! Tehdy ještě nevěděla, že mohlo-li toto upozornění přimět pana Marra k ostrážitosti, přišlo k němu odjinud, takže její opomenutí, které bylo způsobeno snahou splnit pohotově pánův příkaz, nemohlo být činěno zodpovědným za jakékoli špatné následky. Ale všechny podobné úvahy v tom či onom směru v daném okamžiku pohltil vše přemáhající panický strach. To, že její dvojí přivolání *mohlo* zůstat nepovšimnuto, tento samotný fakt vmžiku vyvolal hrůzné odhalení. Jeden člověk mohl usnout, ale dva, ale tři – to bylo zhora nemožné. A i kdybychom předpokládali, že všichni tři i s dítětem tvrdě spí, jak nevysvětlitelné bylo to naprosté – naprosté ticho! V tu chvíli ovšem nebohou dívkou zachvátilo cosi jako hysterická hrůza a tu konečně zazvonila s prudkostí, která patří k chorobnému děsu. Když to učinila, odmlčela se: zachovala si ještě tolik sebevlády – ač jí stále rychleji opouštěla –, aby si uvědomila, že kdyby nějaká zdrcující nehoda donutila Marra i učedníka odejít z domu, aby přivolali na pomoc felčara z odlehlých čtvrtí – což bylo těžko myslitelné –, i v takovém případě by paní Marrová s dítětem zůstaly a od nebohé matky by se jí v krajním případě dostalo nějaké špitavé odpovědi. Zastavit se a nařídít si přísné mlčení, aby mohla zaslechnout případnou odpověď na tuto poslední výzvu, se proto stalo povinností, která jí stála křečovitě úsilí. Poslouchej tedy ubohé rozechvělé srdce, poslouchej a na dvacet vteřin se ztiš jako smrt. Mlčela jako

smrt a během toho strašlivého ticha, kdy zklidnila dech, aby mohla naslouchat, se jí přihodila věc nahánějící svíravý strach, který jí až do konce života nepřestane zaznívat ozvěnou v uších. Mary, ubohá třesoucí se dívka, která se z posledních sil držela a přemáhala, aby mohla zaslechnout odpověď své drahé mladé paní na zoufalé zvonění, uslyšela konečně, a to velmi zřetelně, v domě jakýsi šramot. Ano, teď už není pochyb, že se blíží odpověď na její volání. Co to bylo? Na schodišti, ne na schodišti vedoucím dolů do kuchyně, ale na schodišti vedoucím nahoru do jediného patra, kde se nacházely ložnice, zaslechla vrzání. Hned poté bylo nejzřetelněji slyšet kročeje: kdosi zvolna a jasně slyšitelně sestoupil po jednom, dvou, třech, čtyřech, pěti schodech. Pak se ozvaly strašlivé kročeje, které postupovaly úzkou chodbičkou ke dveřím. Kroky – ach Bože, *čí* kroky?! – se zastavily u dveří. Je slyšet sám dech té strašlivé bytosti, která odrovnala vše dýchající v domě, vyjma sebe. Mezi ním a Mary jsou jen dveře. Co dělá na opačné straně dveří? Opatrný krok, kradmý krok to byl, jímž scházel ze schodů, pak kráčel úzkou chodbičkou – úzkou jako rakev –, až se nakonec zastavil u dveří. Jak ztěžka ten člověk dýchá! On, samotářský vrah, stojí na jedné straně dveří, Mary na druhé. A teď si představte, že by náhle otevřel dveře, Mary by potmě neuváženě vtrhla dovnitř a ocitla se ve vrahově náručí. Až potud je věc možná – kdyby se vrah o tuto malou lest pokusil ihned po Maryině návratu, jistě by s ní uspěl; kdyby se dveře otevřely bezprostředně po jejím prvním zazvonění, spadla by o překot dovnitř a zahynula. Teď je však Mary ve střehu. Neznámý vrah i ona mají oba rty na dveřích, naslouchají a ztěžka dýchají; naštěstí jsou každý na opačné straně dveří a při sebemenším náznaku, že se odemyká nebo zvedá petlice, by se Mary stáhla do úkrytu všudyprítomné tmy.

Jaký byl vrahův úmysl, že přišel chodbou k vchodovým dveřím? Úmysl byl následující: sama o sobě, jako jednotlivec, pro něho Mary neměla vůbec žádnou cenu. Ale jako člen rodiny cenu měla, totiž že kdyby byla zastížena a zavražděna, dovršila by a zaokrouhlila zpusťování domu. Až by se o případu psalo, jako že se o něm bude psát v celém křesťanstvu, jitril by představivost. Celá rodinka obětí by tak byla lapena, zkáza domácnosti by byla úplná a zaokrouhlená, a v tomto úměrném celku by mužové i ženy, ať už by se zmítali sebevíc, neodvratně špěli k tomu, aby bezmocně a beznadějně upadli do rukou mocného vraha, jež si podrobují vše. Stačilo pak jen říct: „Mé osvědčení se datuje od Ratcliffe Highway č. 29,“ a ubohá poražená představivost by bezmocně klesla před pohledem vrahovým, který přitahuje jako oko chřestýše. Není pochyb, že pohnutkou vraha, proč stál na vnitřní straně Marrových domovních dveří, zatímco Mary stála na vnější, byla naděje, že kdyby potichu otevřel dveře, šepťavě napodobil Marrův hlas a řekl: „Proč jste se tak dlouho zdržela?“, možná by se nechala vlákat do pasti. Mýlil se; na to už bylo pozdě; Mary byla nyní na nejvyšší míru ostražitá; začala tahat za zvonek a s nepolevující prudkostí bušila klepadlem. Přírozeným důsledkem bylo, že nejbližší souseď, který nedávno ulehl a okamžitě usnul, byl probuzen, a podle neutuchající prudkosti zvonění a klepání, které se nyní řídilo Maryiným neodbytným nutkáním, vyťušil, že příčinou takového hlučného poplachu musí být nějaká strašná událost. Vstát, rozrazit okenní křídlo a hněvivě se ptát po příčině toho nezvyklého hluku bylo dílem okamžiku. Nebohá dívka se dostatečně rychle opanovala, aby vysvětlila okolnosti své hodinové nepřítomnosti, v domnění, že rodina manželů Marrových byla mezitím zavražděna a že právě v tuto chvíli je vrah v domě.